

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)
SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)
SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Kamila Zacharz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **J.H.**

skazanego z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na rozprawie w dniu 5 lutego 2026 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę oraz Prokuratora Generalnego na niekorzyść,

od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt II Ka 133/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Przemyślu

z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 374/19,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Przemyślu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zwraca J.H. uiszczoną opłatę od kasacji w kwocie 450 (słownie: czterysta pięćdziesiąt) zł.**

Małgorzata Gierszon Michał Laskowski Marek Pietruszyński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 374/19, Sąd Rejonowy w Przemyślu uznał oskarżonego J.H. za winnego tego, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2014 r. do dnia 29 grudnia 2015 r. w P. działając nieumyślnie, prowadząc działalność gospodarczą i będąc najemcą hali [...] znajdujące się w budynku przy ulicy [...] w P., oddanej mu w najem na podstawie umowy z dnia 28 stycznia 2011 r. o nr [...] i mocą której w § 6 pkt 4 przyjął na siebie obowiązek przestrzegania prawa budowlanego oraz przepisów przeciwpożarowych, naruszył ciążące na nim obowiązki wynikające z art. 4 ust. 1a w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz.U. z 2022 r., poz. 2057) oraz § 4 ust. 1 pkt 2 i § 34 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz.U. z 2023 r., poz. 822), poprzez utrzymywanie nieprawidłowego stanu urządzeń grzewczo-kominowych, pieca olejowego połączonego prowizorycznie z beczką-trociakiem oraz nieprawidłowego odprowadzenia spalin z pieca olejowego, jak również jako pracodawca nie przeprowadził szczegółowego, sformalizowanego szkolenia pracowników i osób zatrudnionych na podstawie umów zlecenia, tj. G.K., R.C., M.J. i E.C. z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony przeciwpożarowej, nie wydał szczegółowych wskazówek i instrukcji z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dopuścił do użytkowania ww. prowizorycznie zamontowanego pieca olejowego, w wyniku czego w godzinach wieczornych 29 grudnia 2015 r. doszło do zapalenia się sadzy i jej wydobywania się przez nieszczelności w ciągu odprowadzającym spaliny z pieca olejowego, co doprowadziło do zdarzenia w postaci pożaru byłej parowozowni przy ulicy [...] ujętej w wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków, na skutek którego: P. S.A. Oddział w K. poniosła szkodę w kwocie 2 853 900 zł, M.M. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 600 000 zł, D.C. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 20 000 zł, D.P. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 20 000 zł, Z.S. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 44 300 zł, S.P. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż

16 500 zł, D.L. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 40 000 zł, małżonkowie V.M. i J.M. ponieśli szkodę w majątku wspólnym w kwocie 19 000 zł, E.R. poniosła szkodę w kwocie nie mniejszej niż 17 000 zł, M. Sp. jawna J.K. i wspólnicy poniosła szkodę w kwocie 557 295 zł, L.B. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 19 800 zł, W.O. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 20 000 zł, T. Sp. z o.o. poniosła szkodę w kwocie nie mniejszej niż 40 000 zł, A.M. poniosła szkodę w kwocie nie mniejszej niż 57 040 zł, P.W. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 13 000 zł, S.Ł. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 12 000 zł, G.Ż. i J.Ż. ponieśli szkodę we współwłasności w kwocie nie mniejszej niż 2 500 zł, R.S. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 31 500 zł, M.K. poniósł szkodę w kwocie 11 284,52 zł, E.C. poniosła szkodę w kwocie 5 691,06 zł, M.K. poniósł szkodę w kwocie 14 500 zł, H.K. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 4000 zł, M.S. poniósł szkodę w kwocie nie mniejszej niż 11 000 zł, A.N. i R.V. ponieśli szkodę we współwłasności w kwocie nie mniejszej niż 2 250 zł - to jest przestępstwa z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 163 § 2 k.k. i art. 108 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2022 r., poz. 840) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby jednego roku, zobowiązując go do informowania sądu o przebiegu okresu próby w formie pisemnej jeden raz na pół roku. Na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środki kompensacyjne w postaci nawiązek poprzez zapłatę na rzecz M.M. - 30 000 zł, D.C. - 10 000 zł, D.P. - 10 000 zł, Z.S. - 22 150 zł, S.P. - 7 700 zł, D.L. - 19 250 zł, małżonków V.M. i J.M. - 19 000 zł, E.R. - 17 000 zł, L.B. - 9000 zł, W.O. - 9850 zł, T. Sp. z o.o. - 20 000 zł, A.M. - 35 000 zł, P.W. - 12 530 zł, S.Ł. - 11 500 zł, G.Ż. - 1250 zł, J.Ż. - 850 zł, R.S. - 31 500 zł, M.K. - 10 971, 52 zł, E.C. - 5691, 06 zł, H.K. - 3850 zł, M.S. - 10 500 zł, A.N. - 1125 zł, R.V. - 1125 zł.

Wyrok ten zaskarżyli apelacją: obrońca oskarżonego, prokurator oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego P..

Prokurator w swojej apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środkach kompensacyjnych, zarzucił: obrazę przepisów prawa materialnego w innym wypadku

niż kwalifikacja prawna czynu, tj. art. 46 § 1 i 2 k.k., poprzez nieorzeczenie obligatoryjnego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych, których szkoda nie została naprawiona w całości, tj. P. S.A., M.M., D.C., D.P., Z.S., S.P., D.L., V. i J.M., E.R., M. Sp. jawna, L.B., W.O., T. Sp. z o.o., A.M., P.W., S.L., G.Ż. i J.Ż., R.S., M.K., E.C., H.K., M.S., A.W. i R.V., w sytuacji złożenia przez prokuratora wniosku o orzeczenie takiego środka w trybie art. 49a k.p.k. i orzeczenie na rzecz pokrzywdzonych: M.M., D.C., D.P., Z.S., S.P., D.L., V. i J.M., E.R., L.B., W.O., T. Sp. z o.o., A.M., P.W., S.Ł., G.Ż. i J.Ż., R.S., M.K., E.C., H.K., M.S., A.W. i R.V. nawiązek na zasadzie art. 46 § 2 k.k., w sytuacji, kiedy orzeczenie obowiązku naprawienia szkody nie było znacznie utrudnione, jak też orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego M.M. nawiązki w kwocie 300 000 zł, podczas, gdy zgodnie z art. 46 § 2 k.k. sąd może orzec nawiązkę w wysokości do 200 000 zł - co powoduje, iż orzeczenie nie odpowiada prawu.

Natomiast pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego P. S.A. w W. Oddział w K. w apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego, zaskarżając wyrok w zakresie nie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz tego pokrzywdzonego zarzuciła m.in. obrazę prawa materialnego art. 46 § 1 k.k. oraz art. 49a k.p.k., poprzez pominięcie obligatoryjnego orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego pomimo złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o naprawienie szkody.

Natomiast obrońca oskarżonego podniósł w swojej apelacji 18 zarzutów, które dotyczyły: obrazę przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, obrazę takich przepisów postępowania jak art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. i art. 201 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych, obrazę art. 65 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1, § 1a, § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i 169 § 2 k.p.k., obrazę art. 5 § 2 k.p.k., obrazę art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., obrazę art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., obrazę art. 46 § 2 k.p.k., a także rażącej niewspółmierności kary.

Apelacje te rozpoznał w dniu 21 listopada 2024 r. Sąd Okręgowy w Przemyślu. Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2024 r. wydanym w sprawie II Ka 133/24:

I. zmienił zaskarżony wyrok w pkt IV lit a w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci nawiązki poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M.M. kwoty 200 000 zł;

II. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że dodał do niego pkt X w brzmieniu: "na podstawie art. 415 § 1 k.p.k. nie orzeka obowiązku naprawienia szkody na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. S.A. w W. Oddział w K., w związku z toczącym się innym postępowaniem o to samo roszczenie";

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasacje od tego wyroku Sądu Okręgowego wnieśli obrońca skazanego oraz Prokurator Generalny.

Obrońca zaskarżył to orzeczenie w całości zarzucając mu:

- nienależytą obsadę Sądu Odwoławczego z uwagi na fakt brania udziału w składzie orzekającym Sądu Okręgowego w Przemyślu sędziego, powołanego na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Przemyślu, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz.3) - co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą w myśl art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Przemyślu.

Natomiast Prokurator Generalny zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt II i III części dyspozytywnej tego wyroku, na niekorzyść skazanego zarzucając:

- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu nienależytej kontroli odwoławczej oraz zaniechaniu należytego rozważenia i ustosunkowania się do zarzutu podniesionego w apelacji oskarżyciela posiłkowego, jak i do zarzutów podniesionych w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w zakresie obowiązku naprawienia szkody w oparciu o

przepis art. 46 § 1 k.k. na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. S.A. w W. Oddział w K. i wydaniu orzeczenia reformatoryjnego w tej części, w oparciu o wskazany przepis art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., wskutek niezasadnego uznania, że nie zostały spełnione warunki do orzekania o tym obowiązku wobec toczącego się postępowania o to samo roszczenie przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie w sprawie o sygn. akt VI GC 58/19 w sytuacji, gdy roszczenie wynikające z przestępstwa popełnionego na szkodę oskarżyciela posiłkowego nie było przedmiotem wskazanego postępowania cywilnego i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Przemyślu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnych odpowiedziach na kasację obrońcy prokurator oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M.K. wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego – wobec zaistniałych zaszłości przemawiających za trafnością podniesionego w niej zarzutu – jest zasadna.

Nie ulega wątpliwości, że za taką oceną zarzutu tej kasacji przemawia przede wszystkim potrzeba zapewnienia stronie postępowania karnego dostępu do niezależnego i bezstronnego sądu, ustanowionego ustawą, tym bardziej w sytuacji, gdy ona – tak jak to ma miejsce *in concreto* - tę potrzebę tak jednoznacznie sygnalizuje.

Przed wszystkim należy zauważyć, że Sąd Najwyższy, na podstawie art. 87 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym, pozostaje związany uchwałą trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), gdzie kategorycznie stwierdzono, że: „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3)”. Cytowana uchwała ma moc zasady prawnej, co oznacza, że jest nią związany każdy skład Sądu Najwyższego.

Wynikającego z uchwały trzech Izb stanu rzeczy nie zmieniło orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r. (sygn. akt U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61; Dz. U. 2020, poz. 376). Argumenty na rzecz tej tezy zostały obszernie zreferowane m.in.: w postanowieniach Sądu Najwyższego: z dnia 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 i I KO 80/21; z dnia 18 stycznia 2023 r., IV KZ 59/21; z dnia 6 lipca 2023 r., IV KO 14/23, czy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2023 r., V KK 17/23, a Sąd Najwyższy orzekający w tej sprawie je podziela.

Stanowisko zawarte w uchwale trzech Izb Sądu Najwyższego zostało następnie potwierdzone w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), gdzie wskazano m.in., że „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Jest ono także aprobowane w kolejnych orzeczeniach (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, OSNP 2022, z. 10, poz. 95; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2021 r., II KO 30/21; z dnia 19 stycznia 2023 r., I KK 240/22; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2024 r., II KK 627/23).

Ponadto, zgodnie z wyrokiem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: „ETPCz”) z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie *Reczkowicz przeciwko Polsce* (skarga nr 43447/19), interpretującym standard „niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (dalej: „EKPC”, „Konwencja”), udział w procesie powoływania sędziów Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym w ww. trybie (w efekcie czego organ ten nie był niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej) powoduje, że sąd z udziałem tak powołanego sędziego nie stanowi w konkretnej sprawie niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC (pkt 284 – szerzej w tym zakresie m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21; stanowisko potwierdzone

także w wyroku ETPCz z dnia 8 listopada 2021 r., *Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce*, skargi nr 49868/19 i 57511/19, wyroku ETPCz z dnia 3 lutego 2022 r., *Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce*, skarga nr 1469/20 oraz wyroku pilotażowym ETPCz z dnia 23 listopada 2023 r., *Wałęsa przeciwko Polsce*, skarga nr 50849/21).

W rozpoznawanej sprawie obrońca w jedynym zarzucie kasacji wskazał i zarzucił zaskarżonemu nią wyrokowi to, że jest dotknięty taką właśnie bezwzględną przyczyną odwoławczą przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wobec zasiadania w składzie orzekającym Sądu Okręgowego w Przemyślu, który wydał ten wyrok sędziego „powołanego na stanowisko sędziego tego Sądu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i niektórych innych ustaw”. W szczególności zarzut ten dotyczył sędziego SO X. Y. Sędzia ten dotychczas był poddawany czterokrotnie testowaniu przez Sąd Najwyższy według kryteriów wskazanych w przywołanej uchwale trzech połączonych izb Sądu Najwyższego i za każdym razem ze skutkiem dla niego negatywnym. Stało się tak w sprawach: III KK 189/24, III KK 281/24, III KK 621/24, III KK 190/25.

Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą sprawę nie znajduje podstaw do podważania zasadności argumentacji wyrażonej w uzasadnieniach wyroków wydanych w przywołanych sprawach.

W szczególności są w niej eksponowane następujące zaszłości:

1. Sędzia X. Y. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dniem 30 października 2003 r. W październiku 2018 r. nie uzyskał pozytywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w Przemyślu na delegowanie do orzekania w Sądzie Okręgowym w Przemyślu (uzyskał tylko jeden głos za, przy 4 przeciw i 2 wstrzymujących się).
2. Sędzia X. Y., gdy podpisał listę poparcia w 2018 r. dla sędziów G. F. oraz R. P., którzy kandydowali do KRS w 2018 r., stanął do konkursu na wolne stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Przemyślu obwieszczone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 179. Z opinii sędziego wizytatora wynikało, że sędzia X. Y. dysponuje odpowiednią wiedzą prawniczą oraz doświadczeniem zawodowym i spełnia wszelkie wymogi (formalne i

merytoryczne) do przedstawienia jego kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Przemyślu. Do jednego wolnego kandydował także sędzia Sądu Rejonowego w Przemyślu – X.1 Y.1 Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku zapadłego w sprawie III KK 189/24: „Obaj kandydaci uzyskali takie same wyniki w czasie głosowania zespołu opiniującego w KRS i dostali obaj rekomendację (...). Z protokołu posiedzenia plenarnego KRS wynika, że sędzia X.1 Y.1 był także delegowany do orzekania w Sądzie Okręgowym w Przemyślu, a członek zespołu opiniującego poinformował członków KRS, iż zespół nie znalazł pomiędzy nimi jakiegokolwiek różnicy, która pozwalałaby na stwierdzenie, który jest lepszy. Pomimo tego, w głosowaniu tajnym X. Y. uzyskał 11 głosów „za”, 0 „przeciw” oraz 3 „wstrzymujące”, a X.1 Y.1 (mający już delegacje do SO) tylko 1 głos „za”. (...) Nie sposób wykluczyć, że to tylko fakt złożenia podpisu na listach poparcia dwóch kandydatów do KRS w 2018 r. zdecydował o przedstawieniu kandydatury X. Y. i tak dużej różnicy w głosowaniu nad tymi kandydaturami, zwłaszcza, przy tożsamyh opiniach i wynikach (pomijając już fakt, że sędzia Y.1 był na delegacji w SO)”.

3. Sędzia Y. nie tylko podpisał listy poparcia wspomnianym kandydatom do KRS w 2018 r., ale uczynił to wobec tych samych kandydatów w roku 2022, a więc wówczas gdy musiał być już świadomy charakteru i celu podejmowanych wobec sędziów przez władzę wykonawczą destrukcyjnych działań oraz rzeczywistej w nich roli KRS. W tej sytuacji, należy podzielić jako słuszny pogląd, że decydując się na takie zachowania sprzeniewierzył się zasadom dbania o niezawisłość sędziowską i niezależność władzy sądowniczej. W tych wszystkich okolicznościach stwierdzić należy, że postronny, obiektywny obywatel obserwując i analizując taką postawę sędziego X. Y. miał pełne prawo do poddania w wątpliwość (ujętą obiektywnie) bezstronności i niezależności tego sędziego. To powoduje brak możliwości odparcia postawionego w kasacji zarzutu i uznania, że skład orzeczniczy z jego udziałem, który wydał zaskarżony nią wyrok był w pełni sądem niezależnym i bezstronnym.

Skutkowało to koniecznością uznania zasadności tej kasacji i uchylenia zaskarżonego nią wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Przemyślu w postępowaniu odwoławczym. Takie rozstrzygnięcie zapadłe w oparciu o charakter stwierdzonego i opisanego w kasacji obrońcy uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej czyniło też zasadnych odstąpienie, na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., od rozpoznania kasacji Prokuratora Generalnego. Stało się to bowiem w zaistniałej sytuacji procesowej, co najmniej przedwcześnie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

Małgorzata Gierszon Michał Laskowski Marek Pietruszyński

[WB]

[r.g.]